

2019-2

29. juli 2019

Nal. nr./j.nr.: 2017-104-0055

All. nr./notatnr.: 62240

Sull./sagsbeh.: KJ

Emner:

Sagsbehandlingstid

Urimeligt lang sagsbehandlingstid før afslag på hjemgivelse af et anbragt barn

Qaasuitsup Kommunia traf i april 2012 afgørelse om, at et barn skulle anbringes uden for hjemmet på en døgninstitution efter reglerne om anbringelse med samtykke. Barnets forælder anmodede i 2013 kommunen om hjemgivelse af barnet. I 2017 klagede forælderen til ombudsmanden over kommunens sagsbehandlingstid.

Avannaata Kommunia – der overtog sagen efter delingen af Qaasuitsup Kommunia den 1. januar 2018 – traf i december 2018 afgørelse om, at barnet ikke kunne hjemgives. Dette skete kort inden barnet fyldte 18 år.

Avannaata Kommunia oplyste under ombudsmandens behandling af sagen, at kommunen anså sagsbehandlingstiden for at være utilfredsstillende. Dette var ombudsmanden meget enig med Avannaata Kommunia i.

Efter ombudsmandens opfattelse var der tale om en urimeligt lang og yderst kritisabel sagsbehandlingstid.

Ombudsmanden lagde bl.a. vægt på, at der gik mere end 5 år, fra forælderen havde anmodet om hjemgivelse, til Avannaata Kommunia traf afgørelse i sagen.

Ombudsmanden lagde endvidere vægt på, at sager, der omhandler forældres mulighed for at bo sammen med deres børn, bør behandles med særlig hurtighed. Ombudsmanden lagde derudover til grund, at sagsbehandlingstiden var blevet væsentligt forlænget, fordi sagen i hvert fald to gange var blevet glemt.

Ombudsmanden gav samtidig udtryk for den opfattelse, at i sager, hvor en forældremyndighedsindehaver anmoder en kommune om at få et frivilligt anbragt barn hjemgivet, bør kommunen tage stilling til anmodningen indenfor uger eller højst få måneder.

Ombudsmanden påpegede, at den lange sagsbehandlingstid bl.a. betød, at forælderen havde været afskåret fra at klage over anbringelsen til Det Sociale Ankenævn, hvilket efter ombudsmandens opfattelse var en afgørende svækkelse af forælderenes retssikkerhed.

*Ombudsmanden stillede under sagens behandling af flere omgange en række spørgsmål til Qaasuitsup Kommunia og Avannaata Kommunia. Ombudsmanden bemærkede i den forbindelse, at Avannaata Kommuni-
as besvarelser af disse spørgsmål var klart utilstrækkelige.*

Da der efter ombudsmandens opfattelse var begået fejl og forsømmelser af større betydning i sagen, underrettede ombudsmanden Lovudvalget i Inatsisartut og kommunalbestyrelsen i Avannaata Kommunia i henhold til § 23 i ombudsmandsloven.

(Udtalelse af 29. juli 2019, j.nr. 2017-104-0055)

Følgende betegnelser er brugt til at anonymisere sagen:

A: Klager og forælder til B

B: Det anbragte barn

K By: Byen, hvor A bor og B er anbragt

Institution I: Institutionen, hvor B er anbragt

Ombudsmandens udtalelse:

1. Hvad har jeg undersøgt?

Min undersøgelse handler om Qaasuitsup Kommunias og Avannaata Kommunias sagsbehandlingstid i sagen om A's anmodning om at få hjemgivet sit barn B.

Jeg forholder mig derimod ikke til, om jeg er enig i de afgørelser, som Avannaata Kommunias har truffet vedrørende B. Jeg forholder mig således hverken til, om B skulle anbringes uden for hjemmet, eller om B skulle hjemgives. Jeg forholder mig heller ikke nærmere til kommunens øvrige sagsbehandling, herunder reglerne om partshøring, begrundelse eller notatpligt.

Det er min forståelse, at hjemgivelsessagen var under behandling fra august 2013, hvor A første gang anmodede om hjemgivelse til december 2018, hvor Avannaata Kommunia traf afgørelse om afslag på hjemgivelse.

Som følge af, at Qaasuitsup Kommunia blev delt den 1. januar 2018, er min udtalelse stilet til Avannaata Kommunia. Jeg vil dog i det følgende forholde mig til den samlede sagsbehandlingstid i begge kommuner.

Jeg henviser til, at det fremgår af § 19, stk. 1, i inatsisartutlov nr. 30 af 28. november 2016 om ændring af strukturreform af den kommunale sektor, at de nye kommuner overtog alle forpligtelser og rettigheder samt alle aktiver og passiver fra Qaasuitsup Kommunia den 1. januar 2018. Det fremgår endvidere af bemærkningerne til denne bestemmelse, at de nye kommunalbestyrelser generelt indtræder i den oprindelige kommunalbestyrelses sted i forhold til samarbejde med myndigheder og private.

Jeg har i en tidligere sag, der også omhandler sagsbehandlingstiden i en sag, der var under behandling før og efter delingen af Qaasuitsup Kommu-

nia, givet udtryk for en tilsvarende opfattelse. Jeg henviser til sagen 2018-3, pkt. 1.2, der er tilgængelig på min hjemmeside.

Før jeg forholder mig til sagsbehandlingstiden, vil jeg redegøre nærmere for, hvordan jeg har undersøgt sagen (pkt. 2). Jeg vil i den forbindelse også forholde mig til den måde, som Avannaata Kommunia har besvaret mine spørgsmål til sagen på.

Herefter vil jeg redegøre for min forståelse af sagens overordnede forløb (pkt. 3), sagens retlige baggrund (pkt. 4), kommunernes bemærkninger (pkt. 5) og min vurdering af sagsbehandlingstiden (pkt. 6). Herefter følger mine afsluttende bemærkninger (pkt. 7).

Efter min udtalelse følger en udførlig sagsfremstilling.

2. Min undersøgelse af sagen

2.1. Min korrespondance med Qaasuitsup Kommunia og Avannaata Kommunia om sagens forløb

2.1.1. Efter at have modtaget A's klage bad jeg ved brev af 24. juli 2017 Qaasuitsup Kommunia om at sende mig sagens akter og en udtalelse om sagsbehandlingstiden i sagen.

Jeg modtog dette materiale ved kommunens brev af 6. oktober 2017. Jeg havde dog vanskeligt ved at danne mig et overblik over sagens samlede forløb. Jeg havde således kun modtaget meget få eller slet ingen akter fra flere perioder, hvor jeg ellers umiddelbart måtte forstå, at sagen havde været under behandling.

En af mine medarbejdere ringede derfor til Avannaata Kommunia for at stille en række spørgsmål til sagen. Den 5. april 2018 oplyste kommunen telefonisk, at mit embede havde modtaget alle sagens akter.

Den 13. juli 2018 bad jeg Avannaata Kommunua om at sende mig en yderligere udtalelse. I mit brev til kommunen opsummerede jeg min umiddelbare forståelse af sagen – herunder at den havde været under behandling siden sommeren 2013. Jeg bad kommunen oplyse, om den delte min opfattelse, ligesom jeg stillede en række yderligere spørgsmål til sagen. Herudover bad jeg bl.a. kommunen om at sende mig en datoliste over alle ekspeditioner, der var foretaget i sagen, samt eventuelle akter der måtte være tilgået sagen siden jeg modtog sagens akter fra Qaasuitsup Kommunua i oktober 2017. Brevet er gengivet i sagsfremstillingen, der følger efter min udtalelse.

2.1.2. Herefter modtog jeg tre udtalelser om sagen fra Avannaata Kommunua. Ingen af udtalelserne indeholder dog oplysninger om Avannaata Kommunuas syn på sagens samlede forløb – hverken i form af en tilkendegivelse af, om kommunen deler mit syn på sagens samlede forløb, eller som en datoliste.

Avannaata Kommunua svarede mig første gang ved e-mail af 25. september 2018. Udtalelsen indeholder forskellige oplysninger om A og B, men efter min opfattelse indeholder den ikke en besvarelse af nogen af de spørgsmål, som jeg havde stillet til sagen, ligesom den ikke indeholder en datoliste. Derfor bad jeg dagen efter kommunen om en ny udtalelse til sagen.

Avannaata Kommunua sendte mig en ny udtalelse ved e-mail af 4. januar 2019. Jeg forstår udtalelsen sådan, at kommunens sagsbehandlingstid skyldtes, at kommunen først i november 2018 modtog oplysninger om en undersøgelse af B som Det Grønlandske Sundhedsvæsen havde foretaget mere end 1 år tidligere. I udtalelsen forholdt kommunen sig dog ikke til, hvordan sagen samlet set var forløbet, ligesom kommunen ikke sendte mig en datoliste.

Den 7. februar 2019 holdt to af mine medarbejdere derfor et møde med Avannaata Kommunua om sagen. Under mødet redegjorde mine medarbejdere nærmere for, hvilke oplysninger om sagen jeg havde bedt om ved mit brev af 13. juli 2018. Hertil oplyste Avannaata Kommunua bl.a., at der mu-

ligvis var blevet truffet afgørelse i sagen på et tidligere tidspunkt. Kommunen ville undersøge sagen igen og herefter vende tilbage med et svar.

Ved brev af 13. marts 2019 modtog jeg den tredje udtalelse fra Avannaata Kommunua. Heraf fremgår bl.a., at der ikke var en tidligere afgørelse om hjemgivelse af B på sagen, som kommunen ellers havde oplyst på mødet den 7. februar 2019. Heller ikke denne udtalelse indeholder dog en besvarelse af mine spørgsmål om sagens samlede forløb eller en datoliste. Kommunens brev var vedlagt akterne fra kommunens verserende sag om støtte til B efter reglerne om hjælp til personer med handicap. De tre udtalelser er gengivet i sagsfremstillingen, der følger efter min udtalelse.

Den 3. april 2019 ringede en af mine medarbejdere til Avannaata Kommunua for at stille en række spørgsmål til sagen. En medarbejder fra kommunen oplyste min medarbejder om, at der ikke tidligere var truffet afgørelse i sagen, at der ikke var så mange notater på sagen fra før omkring 2015-2016, og at det derfor var svært at se, hvad der var sket i sagen.

2.2. Min vurdering af Avannaata Kommunias besvarelse af mine spørgsmål til sagen

Ombudsmandens adgang til at bede myndighederne om oplysninger om en sag er bl.a. reguleret i ombudsmandslovens § 18, stk. 2. Det fremgår af denne bestemmelse, at ombudsmanden kan afkræve myndigheder m.v., der er omfattet af ombudsmandens virksomhed, skriftlige udtalelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår bl.a. følgende:

”Hensigten med bestemmelsen er at undgå, at Ombudsmanden begrænses i sin adgang til at indhente oplysninger til udelukkende at indhente faktiske oplysninger og dokumenter, som myndigheden er i besiddelse af, men tillige kan kræve, at en myndighed fremkommer med en redegørelse af mere principiell og/eller generel karakter for myndighedens behandling af den konkrete sag eller praksis på et sagsområde og den bagvedliggende retsopfattelse.”

De tre udtalelser om sagen, som jeg har modtaget fra Avannaata Kommunia, indeholder hverken en stillingtagen til min beskrivelse af sagens samlede forløb eller en datoliste, som jeg ellers havde bedt kommunen om at sende til mig ved mit brev af 13. juli 2018.

Jeg er opmærksom på, at Avannaata Kommunia telefonisk har oplyst, at kommunen har haft svært ved at genskabe sagens forløb før omkring 2015-2016. Jeg bemærker dog, at hvis kommunen ikke kunne besvare mine spørgsmål for denne periode, burde kommunen efter min opfattelse udtrykkeligt have redegjort herfor i udtalelserne. Jeg bemærker endvidere at kommunens meget kortfattede redegørelse for sagens forløb i den efterfølgende periode efter min opfattelse heller ikke besvarer mine spørgsmål.

Samlet set anser jeg Avannaata Kommunias besvarelse af mine spørgsmål til sagen for at være klart utilstrækkelig.

Jeg må dog anse det for at være udsigtsløst på ny at bede Avannaata Kommunia om oplysninger om sagens samlede forløb. Jeg har i den forbindelse også lagt vægt på hensynet til min egen sagsbehandlingstid.

Jeg må således konstatere, at jeg på baggrund af det materiale, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia og Avannaata Kommunia, ikke har detaljerede oplysninger om alle sagsskridt, der er foretaget i sagen. Men jeg finder dog, at jeg alligevel kan forholde mig til, hvor længe sagen samlet set har verseret, og om den er blevet behandlet med den fornødne hurtighed.

3. Min forståelse af sagens overordnede forløb

B blev anbragt uden for hjemmet i 2011.

Jeg forstår det sådan, at Qaasuitsup Kommunia i november 2011 traf afgørelse om, at B skulle anbringes uden forældremyndighedsindehaverens samtykke i en plejefamilie.

Jeg forstår det endvidere sådan, at B i november 2011 blev flyttet til Institution I i K by, og at Qaasuitsup Kommunia i april 2012 traf en afgørelse om, at B skulle anbringes på en døgninstitution efter reglerne om anbringelse med samtykke. Jeg bemærker, at der ikke ses en samtykkeerklæring blandt de akter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia, men jeg har ved min behandling af sagen lagt til grund, at B var anbragt med samtykke, da A senere anmodede om at få B hjemgivet.

Jeg bemærker, at det fremgår af sagens akter, at B opholdt sig på A's bopæl i K by i flere perioder, selvom B var anbragt uden for hjemmet. Ud fra det materiale, som jeg har haft til rådighed, kan jeg dog ikke se, hvor mange gange eller over hvor lang tid, B reelt boede hos A.

Ved brev af 29. juli 2013 anmodede A Qaasuitsup Kommunia om at hjemgive B. Kommunen modtog brevet den 5. august 2013.

Det er min forståelse, at Qaasuitsup Kommunia ikke foretog nogen sagsbehandlingsskridt som følge af A's første henvendelse. Der findes således ikke andre akter på sagen fra 2013.

Ved brev af 30. januar 2014 anmodede A igen Qaasuitsup Kommunia om at hjemgive B.

Jeg forstår det sådan, at Qaasuitsup Kommunia først herefter begyndte at behandle sagen. Den 2. februar 2014 er der således tilføjet to notater til kommunens sag. Heraf fremgår, at kommunen havde modtaget A's anmodning, og at der skulle indhentes en statusrapport og en halvårsrapport fra Institution I. Det fremgår endvidere, at A, B og B's kontaktperson fra Institution I skulle indkaldes til et møde, så der kunne udarbejdes en handleplan.

Kommunen modtog materialet fra Institution I den 23. juni 2014, og den 18. december 2014 underskrev A en handleplan om B. Det fremgår bl.a. af handleplanen, at "hvis B skal tilbage til hjemmet, skal A's og B's søskendes

familieforhold først undersøges, dette med henblik på at bedømme om B skal hjem.” (min oversættelse)

Jeg forstår det sådan, at Qaasuitsup Kommunias behandling af sagen herefter igen gik i stå. Avannaata Kommunia oplyste således ved en telefonsamtale den 5. april 2018 en af mine medarbejdere om, at der var stor udskiftning blandt personalet i denne periode, og at sagen derfor blev glemt. Kommunen oplyste også, at det ikke fremgik af sagen, at der skulle være truffet afgørelse i 2013 eller 2014. Jeg bemærker, at jeg af de sagsakter, som jeg har modtaget fra kommunerne, ikke kan se, at der har været foretaget flere væsentlige sagsskridt før 2016.

Ved brev af 10. august 2016 anmodede A igen Qaasuitsup Kommunia om at hjemgive B.

Det fremgår af et notat af 10. oktober 2016, at Qaasuitsup Kommunia den dag afholdt et møde med A og B om sagen. B gav under mødet udtryk for, at B ønskede at bo hos A. Det fremgår endvidere af notatet, at kommunen manglede nogle oplysninger fra Dronning Ingrid's Hospital, og at der skulle indhentes flere sundhedsoplysninger om B – som jeg forstår det fra sundhedscenteret i K by. Endvidere fremgår det, at A herefter ville blive indkaldt til et netværksmøde sammen med en repræsentant for Institution I og en handicapsagsbehandler fra kommunen. Det fremgår endelig af notatet, at A og B blev orienteret om, at kommunens socialudvalg ville tage stilling til hjemgivelsessagen efter netværksmødet.

Jeg forstår det sådan, at Qaasuitsup Kommunia og sidenhen Avannaata Kommunia herefter indhentede en række sundhedsoplysninger om B, men at kommunernes kontakt med sundhedsvæsenet ikke er fuldt dokumenteret på sagen. Jeg har derfor haft vanskeligt ved at danne mig et overblik over, hvad der er foregået. Jeg forstår det sådan, at der sideløbende med hjemgivelsessagen har verseret en sag om, hvorvidt B kunne blive omfattet af reglerne om hjælp til personer med handicap, og at en del af den korre-

spondance med sundhedsvæsenet, der fremgår af sagens akter, omhandler dette spørgsmål.

Det fremgår dog af sagens akter, at en psykiater ved sundhedscenteret i K by den 24. november 2016 udarbejdede en "udtalelse i forbindelse med undersøgelse af børnesag" til Qaasuitsup Kommunias. Det fremgår af udtalelsen, at den er lavet på baggrund af en forespørgsel fra kommunen om "en udtalelse fra lægen om situationen". Det fremgår ydermere af udtalelsen, at lægen vurderede, at B burde blive grundigt psykologtestet, så der kunne laves en profil af B's ressourcer og problemer. Lægen anførte endvidere, at i "spørgsmålet om hvad slags hjælp B bør tilbydes, må man tænke sig godt om før man sender B til et andet sted. [...] Alternativet – at være hjemme hos A – ses ikke som reelt, [...]."

Jeg forstår Qaasuitsup Kommunias udtalelse af 6. oktober 2017 til mig sådan, at kommunen herefter vurderede, at kommunen ikke kunne træffe afgørelse i sagen, før kommunen havde modtaget oplysninger fra en sådan psykologundersøgelse af B. Det fremgår endvidere af udtalelsen, at en sådan undersøgelse skulle have fundet sted i juni 2017, men at den blev udsat på grund af tsunamien ved Nuugaatsiaq og Illorsuit i samme måned.

B blev undersøgt af en psykolog den 23. november 2017. Blandt sagens akter er der et journalblad fra Det Grønlandske Sundhedsvæsen, hvori en psykolog bl.a. anførte, at der "vurderes fortsat at være behov for omfattende socialpædagogisk støtte svarende til døgnbehandling, som bør fortsætte udover det 18. leveår."

Avannaata Kommunias har på et møde ved mit embede den 7. februar 2019 oplyst, at kommunen rykkede for resultatet af psykologundersøgelsen, men at kommunen trods flere rykkere til sundhedsvæsenet først modtog journalarket i november 2018 via Institution I.

Som anført ovenfor ses der kun at være en meget sparsom dokumentation for kommunernes kontakt med sundhedsvæsenet på sagen, og der er såle-

des heller ikke akter, der dokumenterer, hvad Avannaata Kommunia foretog sig for at fremskaffe journalbladet fra november 2017.

Det fremgår dog også af sagens akter, at A's henvendelse af 10. august 2016 har været glemt. Det fremgår således af en indstilling til socialudvalget i forbindelse med behandlingen af hjemgivelsessagen i december 2018, at "skrivelsen dateret 10. august 2016 [...] synes beklageligvis ikke at være sagsbehandlet, hvilket er startet nu" (min oversættelse). Noget lignende synes også at være lagt til grund i et notat af 15. november 2018.

Avannaata Kommunia traf afgørelse i sagen i december 2018. Blandt sagens akter ligger der kopi af to breve, som jeg må forstå, at Avannaata Kommunia sendte til A henholdsvis den 5. og den 6. december 2018. Det fremgår af begge breve, at kommunen har truffet afgørelse om, at B ikke kunne hjemgives. I brevet af 5. december skriver kommunen bl.a., at der er blevet lagt vægt på "den endelige psykologvurdering" (min oversættelse).

4. Regelgrundlag

4.1. Regler om anbringelse og hjemgivelse

4.1.1. Anbringelse af børn og unge uden for hjemmet var på tidspunktet for B's anbringelse reguleret i landstingsforordning nr. 1 af 15. april 2003 om hjælp til børn og unge med senere ændringer (herefter børneforordningen). Børneforordningen blev den 1. juli 2017 afløst af den nugældende inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn (herefter børnestøtteloven).

En kommune kan træffe afgørelse om, at et barn skal anbringes på en døgninstitution med eller uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren. Det følger nu af børnestøttelovens § 27, stk. 1, § 28, stk. 1, og § 30, stk. 2, og før den 1. juli 2017 fulgte det af lignende regler i børneforordningens § 9, stk. 2, nr. 10, og § 10.

En anbringelse uden for hjemmet skal ophøre, når formålet med anbringelsen er nået, når anbringelsen ikke længere opfylder sit formål, eller når den unge fylder 18 år. Det følger nu af børnestøttelovens § 40, stk. 1 og 2, og før den 1. juli 2017 fulgte det af tilsvarende regler i børneforordningens § 27, stk. 1 og 2.

4.1.2. Hvis en forældremyndighedsindehaver til et barn, der er anbragt uden for hjemmet, meddeler kommunen, at vedkommende ønsker barnet hjemgivet, skal kommunen tage stilling til, om anmodningen kan imødekommes.

Der er ved lov fastsat en række forhold, som kommunen skal undersøge, før den kan træffe afgørelse om, at en anbringelse uden for hjemmet skal ophøre. Hvis barnet f.eks. er anbragt på en døgninstitution, skal kommunen indhente en udtalelse fra institutionen. Det følger nu af børnestøttelovens § 41, stk. 1, nr. 3, og før den 1. juli 2017 fulgte det af børneforordningens § 28, stk. 2.

Efter det nuværende regelsæt skal kommunen herudover undersøge en række yderligere forhold, før der kan træffes afgørelse om hjemgivelse, herunder om forældremyndighedsindehaveren (eventuelt med støtteforanstaltninger efter børnestøtteloven) er i stand til at opfylde barnets behov. Der skal endvidere afholdes en samtale med barnet. Dette fremgår af børnestøttelovens § 41, stk. 1, nr. 1 og 2, jf. § 43. Der var ikke en tilsvarende bestemmelse i børneforordningen.

Den undersøgelse, som kommunen skal foretage, er uddybende beskrevet i bemærkningerne til børnestøtteloven. Af bemærkningerne til § 41, stk. 1, nr. 1, fremgår bl.a. følgende:

”Kommunalbestyrelsen må indledningsvis vurdere om de forhold, der i sin tid begrundede at barnet blev anbragt uden for hjemmet, er kommet i orden i familien. Som et element i denne forudgående undersøgelse må der tages stilling til forældremyndighedsindehavernes forhold og deres aktuelle forældreevne. Havde forældrene eksem-

pelvis et alkoholmisbrug, skal det undersøges om forældrene nu er ude af misbruget. I vurderingen af forældremyndighedsindehavernes forhold mv., kan indgå temaer som forældrenes aktuelle evne til omsorg, sikkerhed, følelsesmæssig varme, stimulering, vejledning, grænsesætning, stabilitet mv. Oplysninger om forældremyndighedsindehavernes eventuelle andre børn og deres trivsel og kontakt med forældrene må forventes at indgå i vurderingen af forældremyndighedsindehavernes forhold mv.”

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at der i forvaltningsretten gælder et almindeligt princip om, at en myndighed skal sørge for at fremskaffe de oplysninger, der er nødvendige for at en sag kan afgøres korrekt. Princippet kaldes officialprincippet eller officialmaksimen. Princippet indebærer, at undersøgelsen skal ske på den hurtigste og mest hensigtsmæssige måde – netop så langt, som det er nødvendigt for at træffe en korrekt afgørelse. Dette betyder, at sagsoplysningen ikke må udstrækkes til, at der indhentes oplysninger, der ikke har betydning for sagens afgørelse.

Jeg henviser til den beskrivelse af princippet, der fremgår af punkt 198 i Grønlands Hjemmestyres Lovkontors Vejledning til sagsbehandlingsloven, udgivet december 1994 (herefter vejledning til sagsbehandlingsloven).

Efter min opfattelse er retsgrundlaget på dette område i det væsentligste identisk i Grønland og Danmark. Jeg henviser derfor ligeledes til beskrivelsen af officialprincippet i Niels Fenger m.fl., Forvaltningsret (2018), s. 484 ff.

4.1.3. Efter at have undersøgt sagen kan kommunen træffe afgørelse om, at barnet skal hjemgives eller at barnet fortsat skal være anbragt uden for hjemmet – eventuelt på et nyt grundlag.

Hvis barnet oprindeligt blev anbragt med samtykke fra forældremyndighedsindehaveren, og kommunen vurderer, at barnet ikke kan hjemgives, kan kommunen således opretholde anbringelsen uden for hjemmet ved at træffe afgørelse om, at anbringelsen skal fortsætte som en anbringelse uden samtykke, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Er barnet oprindeligt anbragt uden forældremyndighedsindehaverens samtykke, kan kommunen selvfølgelig også beslutte, at der ikke er grundlag for at ændre denne anbringelse.

Tidligere kunne kommunalbestyrelsen endvidere beslutte, at en anbringelse uden for hjemmet ikke skulle ophøre, hvis en hjemgivelse ville stride mod barnets behov. Dette gjaldt uanset, om anbringelsen oprindeligt var blevet iværksat med eller uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren. Det fremgik af børneforordningens § 29. Børnestøtteloven indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse.

Jeg henviser til beskrivelsen heraf i det daværende Familiedirektorats Vejledning om hjælp til børn og unge, pkt. 14.6.

Jeg henviser endvidere til beskrivelsen af proceduren i forbindelse med hjemgivelse af anbragte børn under det nuværende regelsæt i Socialstyrelsens vejledning om Selvstyrets bekendtgørelse nr. 16 af 8. november 2017 om støtte til børn, s. 99 ff. i den danske udgave og s. 103 ff. i den grønlandske udgave.

4.2. Regler om sagsbehandlingstid

Der var ikke i børneforordningen fastsat særlige tidsfrister for, hvor hurtigt en kommune skulle træffe afgørelse, hvis en forældremyndighedsindehaver anmodede om hjemgivelse af et barn, der var anbragt uden for hjemmet. Dette er heller ikke tilfældet i den nugældende børnestøttelov.

Der er endvidere ikke fastsat generelle regler for myndighedernes sagsbehandlingstid, hverken i sagsbehandlingsloven eller anden lovgivning.

Det er dog almindelig antaget, at det følger af god forvaltningsskik, at sager skal behandles så hurtigt, som det er muligt og forsvarligt.

Jeg henviser bl.a. til, at jeg i flere tidligere sager – f.eks. sagen, der er optrykt i min beretning for 2009 under pkt. 5-7-2 – har henvist til den beskrivelse af kravene til forvaltningens sagsbehandlingstid, der fremgår af vejledningen til sagsbehandlingsloven. Der står bl.a. følgende i vejledningen:

199. Det selvfølgelige krav om, at alle sager, der behandles i den offentlige forvaltning, skal behandles så enkelt, hurtigt og økonomisk som muligt, gælder i særlig grad sager, hvori enkeltpersoner eller private selskaber, institutioner, foreninger m.v. er part.

[...]

204. Sagsbehandlingsloven indeholder ikke generelle regler om sagsbehandlingstiden. Baggrunden herfor er bl.a., at de opgaver, der udføres af den offentlige forvaltning, er af så forskellig karakter og omfang, at det ikke vil være muligt i en lov, der skal gælde for hele den offentlige forvaltning, at fastsætte bestemte regler for sagsbehandlingstiden, som med rimelighed vil kunne håndhæves ved domstolene.

Derimod kan der på baggrund af folketingets ombudsmands udtalelser om, hvad der med hensyn til sagsbehandlingstiden må antages at følge af almindelig god forvaltningsskik, gives nogle vejledende regler om sagsbehandlingens tilrettelæggelse, herunder om underretning til den, der er part i en sag, om den forventede sagsbehandlingstid.

Ombudsmanden har i nogle afgørelser også peget på, at myndigheden med henblik på at sikre, at sager ikke henligger i længere tid, inden afgørelsen træffes, og at sager ikke bliver glemt og derfor ikke afgjort, bør oprette tilstrækkeligt *effektive erindringssystemer.*"

Hvad der kan anses for en rimelig sagsbehandlingstid, kan således ikke besvares generelt, men beror på en konkret vurdering af den enkelte sag.

Ved vurderingen af, om en myndighed har behandlet en sag med den fornødne hurtighed, må der udover den samlede sagsbehandlingstid også tages andre forhold i betragtning, herunder hensynet til partens behov for og interesse i, at der træffes en hurtig afgørelse, sagens karakter, kompleksitet, omfanget af de undersøgelser, som myndigheden skal foretage, og myndighedens sagsbehandlingstid i tilsvarende sager.

Jeg har i en række yderligere sager udtalt mig om myndigheders sagsbehandlingstid. Jeg henviser bl.a. til en sag der er optrykt i min beretning for 2011 under punkt 5.7.1., samt min beretning for 2005, s. 56 f. (dansk udgave) og s. 69 (grønlandsk udgave). Sidstnævnte sag indeholder henvisninger til en del ældre praksis fra mit embede. Jeg henviser endvidere til sagen 2018-3, der er offentliggjort på min hjemmeside.

Efter min opfattelse er retsgrundlaget på dette område i det væsentligste identisk i Grønland og Danmark. Jeg henviser derfor afslutningsvist til beskrivelsen af kravene til offentlige myndigheders sagsbehandlingstid i dansk juridisk litteratur, herunder bl.a. Niels Fenger m.fl., Forvaltningsret (2018), s. 688 ff. og Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 903 f.

5. Qaasuitsup Kommunias og Avannaata Kommunias bemærkninger til sagsbehandlingstiden

Qaasuitsup Kommunia og Avannaata Kommunia har ved flere telefonsamtaler med mine medarbejdere, under et møde og i fire skriftlige udtalelser redegjort for kommunernes sagsbehandlingstid.

Til trods herfor har jeg ikke modtaget en samlet redegørelse for sagens forløb – og jeg har heller ikke modtaget en samlet redegørelse for årsagerne til den samlede sagsbehandlingstid. Kommunerne har dog af flere omgange oplyst mig om forhold, som jeg må forstå har medvirket til, at sagens behandling trak ud.

Qaasuitsup Kommunia skrev således bl.a. følgende i udtalelsen af 6. oktober 2017:

”Socialforvaltningen i K by har tidligere oplyst om at man afventer at B bliver grundig psykologtestet [...]. Denne psykologtest er endnu ikke tilvejebragt, der var planlagt besøg af børnepsykolog/børnepsykiater til K by i uge 25/2017 [19.-25. juni

2017; min bemærkning], denne blev udsat pga tsunamiulykken i Uumannaqdistriktet.

Før dette har vi i foråret undersøgt muligheden for at man kunne bruge en privatpraktiserende psykolog til at komme til K by og teste B, men dette blev sat i bero, da den første mulighed var omkring det tidspunkt hvor Sundhedscentret skulle have besøg af børnepsykolog.

Socialforvaltningen i K by vurderer at for at hjælpe B bedst må vi afvente at, profil af B's ressourcer bliver klarlagt, før vi tager stilling til eventuel hjemskrivelse."

Herefter oplyste Avannaata Kommunia ved en telefonsamtale den 5. april 2018, at der var meget udskiftning i personalet omkring 2013-2014, og at sagen derfor desværre måtte være blevet glemt.

Avannaata Kommunia har endvidere bl.a. anført følgende i sin udtalelse af 4. januar 2019:

"Børn og unge teamet har afventet speciellægetilsynsrapport på B før der kunne tages stilling til om B kunne hjemgives. Sidste rapport først modtaget via Institution I i november 2018 – altså over 1 år efter tilsyn på sundhedsvæsenet.[...]

Børn og unge teamet har ikke kunne tage stilling til A's henvendelse før alle relevante sagsakter var modtaget [...]."

Avannaata Kommunia har derudover på et møde med mit embede den 7. februar 2019 oplyst, at kommunen anser sagsbehandlingstiden for at være utilfredsstillende. Kommunen oplyste endvidere, at den flere gange havde været nødt til at rykke sundhedsvæsenet for oplysninger om de undersøgelser, der var foretaget af B i 2016 og 2017.

Avannaata Kommunia oplyste endeligt telefonisk den 3. april 2019, at udover oplysninger om B's helbredsmæssige tilstand, havde kommunen også søgt at få bedre klarhed over A's forhold, før der kunne træffes afgørelse. Kommunen oplyste samtidig, at den havde svært ved at redegøre nærmere for, hvad der var sket i sagen i perioden fra 2013 til omkring 2015-2016, da der ikke er mange notater på sagen.

6. Min vurdering af sagsbehandlingstiden

6.1. Efter at A i 2013 anmodede om at få B hjemgivet, var der ikke længere tale om en frivillig anbringelse. Derfor skulle Qaasuitsup Kommunia – efter den 1. januar 2018 Avannaata Kommunia – afgøre, om anmodningen kunne imødekommes, eller om B fortsat skulle være anbragt uden for hjemmet. Det følger af god forvaltningsskik, at afgørelsen skulle træffes så hurtigt, som det var muligt og forsvarligt.

Avannaata Kommunia har i forbindelse med min undersøgelse oplyst, at kommunen finder sagsbehandlingstiden utilfredsstillende. Det er jeg meget enig med kommunen i.

Jeg har ved min vurdering af sagsbehandlingstiden lagt vægt på, at sagen samlet set var under behandling i over 5 år.

Jeg bemærker, at B var 12 år gammel, da A første gang anmodede Qaasuitsup Kommunia om, at B skulle hjemgives. Avannaata Kommunia traf først afgørelse i sagen kort tid før, at B fyldte 18 år. Sagen verserede altså i en meget stor del af B's ungdom.

Jeg har endvidere lagt vægt på, at sager, der omhandler forældres mulighed for at bo sammen med deres børn, efter min opfattelse bør behandles med særlig hurtighed.

Jeg bemærker i den forbindelse, at en anbringelse uden for hjemmet, som forældremyndighedsindehaveren er uenig i, må anses for at være af meget indgribende karakter. Jeg henviser i den forbindelse bl.a. til sagen 2018-4, der er tilgængelig på min hjemmeside.

6.2. Jeg har ydermere lagt vægt på, at sagens behandling trak væsentligt ud, fordi den i hvert fald to gange blev glemt.

Der ses således slet ikke at have været foretaget sagsbehandlingskridt som følge af, at A rettede henvendelse til kommunen i 2013. Jeg må endvidere forstå det sådan, at A's efterfølgende henvendelse i 2014 førte til, at kommunen begyndte at oplyse sagen, men at sagen igen blev glemt, før der blev truffet afgørelse.

6.3. Jeg har endvidere overvejet, om sagsbehandlingstiden blev unødigt forlænget, fordi kommunerne i perioden fra 2016 til 2018 indhentede udtalelser fra først en psykiater og siden en psykolog.

Jeg må forstå Qaasuitsup Kommunias og Avannaata Kommunias udtalelser til mig sådan, at kommunerne vurderede, at det var nødvendigt at indhente disse sundhedsoplysninger om B for at kunne tage stilling til hjemgivelses-sagen. Baggrunden for denne vurdering står mig dog ikke klart.

Ud fra sagens akter og kommunernes udtalelser kan jeg således ikke se, om kommunerne før igangsættelsen af disse undersøgelser vurderede, om de forhold, der oprindeligt førte til, at B blev anbragt uden for hjemmet, fortsat betød, at en hjemgivelse ikke var mulig – uanset B's helbredsforhold.

Jeg forstår det sådan, at det har været afgørende for kommunernes vurdering af dette spørgsmål, at det fremgår af udtalelsen fra psykiateren, at B burde blive tilset af en psykolog. Det fremgår dog også, at psykiateren vurderede, at en hjemgivelse af B ikke var en reel mulighed.

Sagen efterlader efter min opfattelse et indtryk af, at kommunerne – på trods af den meget langvarige sagsoplysningsproces – ikke på noget tidspunkt har anset en hjemgivelse af B for at være en reel mulighed. Det står mig ikke klart, hvorfor kommunerne ikke meddelte A dette i en afgørelse.

Jeg må konkludere, at jeg – bl.a. som følge af de meget kortfattede udtalelser om sagen, som jeg har modtaget fra Avannaata Kommunias – har svært ved at forstå, hvad der nærmere har været baggrunden for kommunernes vurdering af dette spørgsmål. Jeg finder dog ikke, at jeg som ombudsmand

har den fornødne sagkundskab til at vurdere, om sagen var tilstrækkeligt oplyst, før kommunerne indhentede sundhedsoplysningerne om B – og om disse sagsskridt dermed førte til en unødigt forlængelse af sagsbehandlingstiden.

6.4. Jeg har dog lagt vægt på, at det tog Avannaata Kommunia meget lang tid – omkring 1 år – at indhente den psykologudtalelse, som Det Grønlandske Sundhedsvæsen udarbejdede i november 2017.

Som nævnt ovenfor under pkt. 3 har kommunen oplyst mig om, at den rykkede sundhedsvæsenet for resultatet af psykologundersøgelsen. Jeg kan dog ikke se, at dette er dokumenteret på sagen. Kommunen har endvidere ikke redegjort herfor i udtalelserne til mig. Jeg kan derfor ikke vurdere, om Avannaata Kommunia kunne have gjort mere for hurtigere at fremskaffe psykologudtalelsen fra sundhedsvæsenet.

Efter min opfattelse er det dog under ingen omstændigheder acceptabelt, at en kommunes afgørelse i en sag som denne udskydes i omkring 1 år, fordi kommunen bruger 1 år på at indhente et dokument, der allerede er udarbejdet, af en anden myndighed.

Jeg bemærker, at hvis en kommune ikke kan træffe afgørelse i en sag som denne, fordi der mangler oplysninger fra en anden myndighed, bør kommunen efter min opfattelse udfolde ganske store bestræbelser på at indhente de manglende oplysninger. Kommunen bør endvidere løbende overveje, om det fortsat er forsvarligt at afvente oplysningerne – og om det er muligt på anden vis at tilvejebringe oplysninger, der gør det muligt at afgøre sagen hurtigere.

6.5. Ved min vurdering af sagsbehandlingstiden er jeg opmærksom på, at B i perioder boede hos A, og at sagsbehandlingstiden derfor ikke førte til, at forholdet mellem de to blev afbrudt i samme grad, som det kunne have været blevet, hvis B f.eks. havde været anbragt i en anden del af Grønland.

Som nævnt indledningsvist under pkt. 3, står det nærmere omfang af disse ophold mig ikke klart.

Jeg har endvidere forståelse for, at tsunamien ved Nuugaatsiaq og Illorsuit i sommeren 2017 kan have været medvirkende til at forlænge sagsbehandlingstiden yderligere.

6.6. Samlet set er der efter min opfattelse tale om en helt urimeligt lang og yderst kritisabel sagsbehandlingstid. Jeg er derfor meget enig med Avannaata Kommunian i, at sagsbehandlingstiden er utilfredsstillende.

Jeg må lægge til grund, at sagsbehandlingstiden bl.a. blev unødigt forlænget som følge af flere alvorlige sagsbehandlingsfejl, og at kommunernes håndtering af sagen har været præget af en manglende forståelse for, hvor afgørende sagsbehandlingstiden er i sager om forholdet mellem forældre og børn.

Dette giver mig anledning til generel bekymring i forhold til Avannaata Kommunias behandling af sager om hjemgivelse. Jeg vil derfor følge området fremadrettet.

Den lange sagsbehandlingstid har bl.a. betydet, at B i en årrække reelt har været anbragt uden for hjemmet uden forældremyndighedsindehaverens samtykke, uden at der var truffet en afgørelse herom. Dette har bl.a. betydet, at A ikke har haft mulighed for at klage over anbringelsen til Det Sociale Ankenævn. Herved er der efter min opfattelse sket en afgørende svækkelse af A's retssikkerhed.

I en sag som denne, hvor en forældremyndighedsindehaver anmoder om at få hjemgivet et barn, der er anbragt med samtykke, bør en kommune efter min opfattelse tage stilling til, om anmodningen kan imødekommes, indenfor uger eller højst få måneder.

7. Afsluttende bemærkninger

Da der efter min opfattelse er begået fejl og forsømmelser af større betydning i sagen, vil jeg underrette Lovudvalget i Inatsisartut og kommunalbestyrelsen i Avannaata Kommunia i henhold til ombudsmandslovens § 23. Det fremgår således af ombudsmandslovens § 23, at ombudsmanden i sager, hvor en undersøgelse viser, at der må antages at være begået fejl eller forsømmelser af større betydning, skal give meddelelse om sagen til Lovudvalget og samtidig til enten Naalakkersuisut eller kommunalbestyrelsen.

Jeg vil endvidere orientere Departementet for Sociale Anliggender og Justitsområdet om sagen.

Denne udtalelse vil i anonymiseret form blive offentliggjort på min hjemmeside og omtalt i min beretning for 2019.

Jeg afslutter hermed min behandling af sagen.

SAGSFREMSTILLING

B blev anbragt uden for hjemmet i 2011. Ud fra sagens akter står det mig ikke ganske klart, hvordan denne del af sagen er forløbet, men jeg forstår det sådan, at B først var anbragt kortvarigt i en plejefamilie, og at B sidenhen blev flyttet til døgninstitutionen Institution I i K by.

Ved brev af 23. november 2011 meddelte Qaasuitsup Kommunia A, at formanden for socialudvalget i kommunen den 17. november 2011 havde godkendt anbringelsen af B uden for hjemmet, og at beslutningen var truffet efter børneforordningens § 10, stk. 1 og 2, der omhandler anbringelser uden forældremyndighedsindehaverens samtykke.

Den 28. november 2011 blev B indskrevet på Institution I i K by.

Ved brev af 23. april 2012 meddelte Qaasuitsup Kommunia A en ny afgørelse om anbringelsen af B. Af afgørelsen fremgår bl.a. følgende:

”Der skal hermed meddeles, at formanden for Social- og familieudvalget, Qaasuitsup Kommunia, 18. april 2012 har afgjort, at B anbringes på en døgninstitution, og at plejeforældrene har taget dette til efterretning.

Formandens afgørelse er taget i henhold til Landstingsforordning nr. 1 af 15. april 2003 om hjælp til børn og unge, § 9, stk. 2, nr. 10.” (min oversættelse)

Jeg bemærker, at børneforordningens § 9, stk. 2, nr. 10, omhandler anbringelser med samtykke, men at der ikke ses en samtykkeerklæring blandt de akter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia.

Blandt Qaasuitsup Kommunias sagsakter fremgår der en udskrift fra Retsbogen for Qaasuitsup Kredsret om, at A den 4. juli 2013 ved aftale fik overdraget forældremyndigheden over B.

Socialforvaltningen i Qaasuitsup Kommunia modtog den 5. august 2013 følgende brev fra A, der var dateret den 29. juli 2013:

"Ansøgning

B skal hjem til mig

B [...]

Hermed søger jeg om at SU udvalget [socialudvalget; min bemærkning] at B, der er i Institution I skal hjem nu, jeg vil gerne følge med i B's skolegang og da jeg kan lide samarbejdet med skolen. Jeg har færest fornyeligt fået forældremyndigheden og jeg kræver at B kommer hjem til mig snarest.

Barnet fylder meget hos mig, og betyder meget for mig, da det giver en megen glæde, vi har stadig håb, og derfor lever jeg i håb fra dag til dag, efter lige knap 13 år har jeg fået overdraget den længe ventede forældremyndighed.

Jeg er meget glad, barnet gør mig meget lykkelig." (min oversættelse)

Ved brev af 30. januar 2014 anmodede A igen Qaasuitsup Kommunia om at få hjemgivet B.

Den 2. februar 2014 er der tilføjet to notater til kommunens sag. Heraf fremgår, at kommunen havde modtaget A's anmodning, og at der skulle indhentes en statusrapport og en halvårsrapport fra Institution I. Det fremgår endvidere, at A, B og B's kontaktperson fra Institution I skulle indkaldes til et møde, så der kunne blive udarbejdet en handleplan. Endeligt fremgår det, at en hjemgivelse ikke kunne anbefales, og at det skulle indstilles til udvalget, at A blev meddelt afslag.

Qaasuitsup Kommunia modtog den 30. juni 2014 en statusrapport af 23. juni 2014 vedrørende B fra Institution I.

Qaasuitsup Kommunia udarbejdede herefter en handleplan om B, der blev underskrevet af A den 18. december 2014. Af handleplanen fremgår bl.a. følgende:

"A ønsker at B skal hjem på weekender, helst alle fire weekender, så B bibeholder sit forhold til A, og det bliver anbefalet, at A's ønske imødekommes. Hvis B skal tilbage til hjemmet, skal A's og B's søskendes familieforhold først undersøges, dette med henblik på at bedømme om B skal hjem." (min oversættelse)

Qaasuitsup Kommunua modtog den 22. juni 2015 en statusrapport af 15. juni 2015 fra Institution I vedrørende B.

Det fremgår af et notat af 8. april 2016, at der blev afholdt et tværfagligt møde i kommunen den 17. marts 2016 vedrørende ansøgning om, at B skulle være omfattet af reglerne om hjælp til personer med handicap. Det fremgår endvidere, at A skulle ledsage B til Dronning Ingrid's Hospital med henblik på udredning og undersøgelse. Det er noteret, at man blev enige om at afvente svar på denne undersøgelse. Det fremgår ikke af notatet, hvem der deltog i mødet.

Ved fax af 30. maj 2016 klagede A til mig over Qaasuitsup Kommunias manglende svar på A's anmodning om hjemgivelse B. A skrev bl.a. følgende:

"Jeg indbringer denne sag til jer. Det drejer sig om den behandling, jeg og B har været udsat for, der har plaget os begge fysisk og psykisk. Jeg har flere gange skrevet om det, men har ikke fået nogen svar hidtil. Derfor retter jeg henvendelse til jer mhp. samarbejde om snarlig hjemgivelse af B [...].

Jeg har ellers ment, at sagsbehandlingen går efter reglerne. Det er imidlertid ikke tilfældet. Jeg har skrevet flere gange til det sociale udvalg, dog uden at få svar derfra hidtil." (min oversættelse).

Den 8. juni 2016 afholdt en af mine medarbejdere et møde med A. A oplyste bl.a. under mødet, at A tidligere havde anmodet om hjemgivelse, og at det seneste A havde fået at vide var, at kommunen ville tale med B om B's syn på sagen. A oplyste endvidere, at A følte, at kommunen løj over for A, og at kommunen var af den opfattelse, at B ikke skulle hjemgives.

Den 9. juni 2016 afholdt en af mine medarbejdere et møde om sagen med en ledende medarbejder ved Qaasuitsup Kommunua i K by. Kommunen tog under mødet forbehold for, at der ikke var lavet en nærmere undersøgelse af sagen før mødet, men oplyste, at det umiddelbart så ud til, at B var anbragt med samtykke fra A, og at A tidligere havde søgt om hjemgivelse, men at A havde fået afslag. Min medarbejder blev endvidere oplyst om, at

kommunen omkring 14 dage tidligere havde modtaget en ny anmodning om hjemgivelse fra A, og at kommunen var ved at vurdere sagen. Jeg bemærker, at der blandt de sagsakter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia og Avannaata Kommunia, ikke fremgår dokumentation for, at der skulle være truffet en afgørelse i sagen før december 2018.

Ved brev af 23. juni 2016 skrev jeg bl.a. følgende til A:

“En af mine medarbejdere har den 9. juni 2016 haft en samtale med en ledende medarbejder ved Qaasuitsup Kommunias kommunekontor i K by, der oplyser, at kommunen modtog din anmodning om hjemgivelse af B i slutningen af maj 2016, og at kommunen er i gang med at undersøge sagen. Kommunen vil besvare din henvendelse herefter.

På baggrund heraf har jeg således fundet det rigtigst i dag at oversende dit brev af 30. maj 2016 til Qaasuitsup Kommunia sammen med en kopi af dette brev som en anmodning fra dig om, at kommunen snarest giver dig et svar i sagen eller – hvis kommunen ikke inden for kortere tid kan give dig et svar – oplyser dig om, hvornår du kan forvente svar.”

Den 23. juni 2016 skrev jeg samtidig til Qaasuitsup Kommunia, og vedlagde kopi af mit brev til A af samme dato. Jeg bad kommunen om at sende mig en kopi af kommunens svar til A.

Ved brev af 10. august 2016 skrev A til Qaasuitsup Kommunia. Jeg forstår A's brev sådan, at A på ny anmodede om hjemgivelse af B, og at A fremhævede, at A adskillige gange tidligere skriftligt havde anmodet herom.

Den 16. august 2016 modtog jeg en kopi af ovennævnte brev.

Den 31. august 2016 ringede en af mine medarbejdere til Qaasuitsup Kommunia for at stille en række spørgsmål til sagen. Kommunen oplyste bl.a., at der var en løbende dialog med A, og at en hjemgivelse krævede en større undersøgelse fra kommunens side.

Det fremgår af et notat af 10. oktober 2016, at Qaasuitsup Kommunia denne dag afholdt et møde med A og B om sagen. B gav under mødet udtryk for, at B ønskede at bo hos A. A oplyste ifølge notatet, at B havde været hos A siden sommerferien startede i juni, og at B havde "været hos A hele tiden, bortset fra de tidspunkter, B er i Institution I for at tage bad og skifte tøj" (min oversættelse). Det fremgår endvidere af notatet, at kommunen manglede nogle oplysninger fra Dronning Ingrid's Hospital, og at der skulle indhentes flere sundhedsoplysninger om B – som jeg forstår det fra sundhedscenteret i K by. Endvidere fremgår det, at A herefter ville blive indkaldt til et netværksmøde sammen med en repræsentant for Institution I og en handicapsagsbehandler fra kommunen. Det fremgår endeligt af notatet, at A og B blev orienteret om, at kommunens socialudvalg ville tage stilling til hjemgivelsessagen efter netværksmødet.

Den 24. november 2016 udarbejdede en psykiater ved sundhedscenter K by en "udtalelse i forbindelse med undersøgelse af børnesag" til Qaasuitsup Kommunia. Det fremgår af udtalelsen, at den er lavet på baggrund af en forespørgsel fra kommunen om "en udtalelse fra lægen om situationen". Det fremgår endvidere af udtalelsen, at lægen vurderede, at B burde blive grundigt psykologtestet, så der kunne laves en profil af B's ressourcer og problemer, og at i "spørgsmålet om hvad slags hjælp B bør tilbydes, må man tænke sig godt om før man sender B til et andet sted. [...] Alternativet – at være hjemme hos A – ses ikke som reelt, [...]".

Qaasuitsup Kommunia indkaldte den 12. december 2016 til et såkaldt netværksmøde vedrørende B. Det fremgår af indkaldelsen, at der på netværksmødet skulle drøftes fremtidige tiltag i forbindelse med B. Der findes ikke et notat fra dette møde blandt de akter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia.

Qaasuitsup Kommunia modtog den 30. januar 2017 en behandlingsrapport fra Institution I, der var udarbejdet den 13. januar 2017.

Den 1. marts 2017 ringede en af mine medarbejdere til Qaasuitsup Kommunia for at spørge til sagen. Kommunen oplyste, at der endnu ikke var truffet afgørelse, da kommunen afventede oplysninger fra en undersøgelse af B på Dronning Ingrid's Hospital. Kommunen oplyste også, at A var blevet orienteret om dette.

Ved brev af 20. april 2017 med bilag skrev A bl.a. følgende til mig:

"Vedr. B, [...]"

Jeg ansøger igen om at få B hjemgivet til mig. Desuden er B og jeg træt af at vente på en afgørelse af hensyn til næste skridt i vores fremadrettede personlige forhold. Jeg har, og ikke mindst B, lidt meget fysisk/psykisk over uvisheden over B's fremtid. Det må holde op. Hvis ikke indbringer jeg en sag om socialforvaltningen til retten, da vi er trætte af at vente på en afgørelse. " (min oversættelse)

Den 21. april 2017 henvendte A og B sig til Qaasuitsup Kommunia. Det fremgår af kommunens notat om mødet, at B havde boet hos A fra den 23. december 2016 til den 14. februar 2017, hvor B skulle på rejse med Institution I. Efter hjemkomsten den 14. marts 2017 havde B igen boet hos A. Af notatet fremgår endvidere, at A på mødet "udtrykker mere eller mindre ønske om hjemgivelse af barnet". Det er ligeledes noteret, at A oplyste, at A ikke havde givet samtykke til anbringelsen af B uden for hjemmet. Ydermere fremgår det af notatet, at formanden for kommunens socialudvalg under arbejdet med anbringelsen havde truffet beslutning om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren.

Ved brev af 11. maj 2017 skrev jeg til Qaasuitsup Kommunia, at A havde indgivet en ny klage til mit embede, idet A fortsat ikke havde fået et svar i sagen. Jeg bad kommunen om at træffe en afgørelse og sende mig en kopi af kommunen brev til A.

Den 5. juli 2017 oplyste Qaasuitsup Kommunia telefonisk til mit embede, at der endnu ikke var truffet afgørelse i sagen, idet kommunen afventede en specialistudtalelse fra et team bestående af en børnepsykolog og en børne-

psykiater, som havde besøgt K by i uge 25 (19.-25. juni 2017). Kommunen ville træffe afgørelse, når de modtog udtalelsen. Senere samme dag ringede kommunen til mit embede og oplyste, at forvaltningen var i gang med at undersøge, hvorvidt specialistteamet havde undersøgt B, idet der var usikkerhed herom.

Den 24. juli 2017 skrev jeg til Qaasuitsup Kommunia, at jeg havde besluttet at iværksætte en undersøgelse af sagsbehandlingstiden i sagen. Jeg anmodede i den forbindelse kommunen om at sende mig samtlige akter i sagen samt en udtalelse om sagsbehandlingstiden.

Ved brev af 6. oktober 2017 modtog jeg sagens akter og følgende udtalelse fra Qaasuitsup Kommunia:

“Angående Jeres anmodning om udtalelse om sagsbehandlingstiden i sagen om B.

Qaasuitsup Kommunia, Sullisivik K by, Socialforvaltningen har fra direktionen modtaget Jeres henvendelse om sagsbehandlingstid i sag om hjemgivelse af B [...], efter at A har fremsendt en klage til Jer.

Socialforvaltningen i K by har tidligere oplyst om at man afventer at B bliver grundig psykologtestet, så, dette sidst vurderet af læge i K by sundhedscenter 24.11.2016. Denne psykologtest er endnu ikke tilvejebragt, der var planlagt besøg af børnepsykolog/børnepsykiater til K by i uge 25/2017 [19.-25. juni 2017; min bemærkning], denne blev udsat pga tsunamiulykken i Uummannaqdistriktet.

Før dette har vi i foråret undersøgt mulighed for at man kunne bruge en privatpraktiserende psykolog til at komme til K by og teste B, men dette blev sat i bero, da den første mulighed var omkring det tidspunkt, hvor Sundhedscentret skulle have besøg af børnepsykolog.

Socialforvaltningen i K by vurderer at for at hjælpe B bedst må vi afvente, at profil af B's ressourcer bliver klarlagt, før vi tager stilling til eventuel hjemskrivelse.”

Ved brev af 19. oktober 2017 sendte jeg Qaasuitsup Kommunias udtalelse i partshøring hos A.

Ved e-mail af 21. november og 4. december 2017 modtog jeg A's bemærkninger til udtalelsen. Jeg forstår A's bemærkninger sådan, at A fortsat ønskede B hjemgivet, og at kommunen efter A's opfattelse havde behandlet A dårligt og løjet for A.

Blandt sagens akter er et journalblad af 23. november 2017 fra Det Grønlandske Sundhedsvæsen, hvoraf det fremgår, at B denne dag blev undersøgt af en psykolog i K by. Af journalbladet fremgår det endvidere, at der "vurderes fortsat at være behov for omfattende socialpædagogisk støtte svarende til døgnbehandling, som bør fortsætte udover det 18. leveår." Ud over en række sundhedsmæssige oplysninger om B, fremgår det herudover, at B den 25. april 2018 blev henvist til psykiatrisk vurdering og psykologisk undersøgelse. Jeg antager, at datoen skulle have været den 25. april 2017.

Den 13. februar 2018 ringede en af mine medarbejdere til Avannaata Kommunia. Kommunen oplyste, at der ikke var truffet afgørelse i sagen, der afventede, at B blev testet af en børnepsykiater eller psykolog, der skulle komme til K by i april 2018.

Den 4. april 2018 kontaktede en af mine medarbejdere Avannaata Kommunia telefonisk for at få afklaret, hvorvidt der tidligere var blevet truffet afgørelse i sagen, som ikke var blevet sendt til mit embede. Den 5. april 2018 oplyste Avannaata Kommunia telefonisk, at en medarbejder havde gennemgået sagen, men at der ikke fremgik afgørelser fra 2013 og 2014. Kommunen henviste til notatet fra den 2. februar 2014, hvoraf det fremgår, at det skulle indstilles, at A skulle have afslag. Kommunen oplyste, at der havde været meget udskiftning i personalet på det tidspunkt, og at sagen desværre måtte være blevet glemt. Kommunen bekræftede, at der ikke var yderligere sagsakter end dem, som kommunen allerede havde sendt.

Det fremgår af sagens akter, at Institution I den 10. maj 2018 udarbejdede en behandlingsplan for B.

Den 11. juli 2018 talte en af mine medarbejdere telefonisk med A. Min medarbejder oplyste, at jeg på baggrund af de akter, som jeg havde modtaget fra Qaasuitsup Kommunia, havde konstateret, at A havde søgt om hjemgivelse af B tilbage i 2013 og 2014. A oplyste, at dette var korrekt, og at A på intet tidspunkt havde fået et svar på sin anmodning, hverken mundtligt eller skriftligt. A oplyste endvidere, at A ikke på ny havde givet samtykke til anbringelsen af B uden for hjemmet.

Ved brev af 13. juli 2018 skrev jeg bl.a. følgende i et brev til Avannaata Kommunia:

"Sagsbehandlingstid i sag om hjemgivelse

Ved brev af 6. oktober 2017 sendte Qaasuitsup Kommunia mig en udtalelse i sagen om A's klage over kommunens manglende svar på A's anmodning om hjemgivelse af B. Kommunen sendte mig samtidigt sagens akter.

Jeg har en række yderligere spørgsmål til sagen. A bor i K by, og på baggrund af delingen af Qaasuitsup Kommunia den 1. januar 2018 stiller jeg derfor mine spørgsmål til Avannaata Kommunia.

Ud fra det materiale, som jeg har modtaget, har jeg haft vanskeligt ved at danne mig et overblik over sagens forløb. Det er således min umiddelbare forståelse, at der kan være ekspeditioner i sagen, som ikke er omtalt i akterne fra Qaasuitsup Kommunia. Nedenfor vil jeg kort skitsere min overordnede forståelse af sagen. Herefter følger mine spørgsmål.

Min forståelse af sagens overordnede forløb

Qaasuitsup Kommunia meddelte ved brev af 23. april 2012 A, at B blev anbragt uden for hjemmet på en døgninstitution efter bestemmelsen om anbringelse med samtykke.

A anmodede ved brev af 29. juli 2013 Qaasuitsup Kommunia om at få hjemgivet B. Kommunen modtog brevet den 5. august 2013.

Ved brev af 30. januar 2014 anmodede A igen Qaasuitsup Kommunia om at hjemgive B.

Den 30. maj 2016 klagede A til mig over, at Qaasuitsup Kommunia endnu ikke havde svaret på A's henvendelser.

Den 9. juni 2016 afholdt en af mine medarbejdere et kort møde om sagen med en [ledende medarbejder] ved Qaasuitsup Kommunia i K by. [Den ledende medarbejder] oplyste, at det var [den ledende medarbejders] umiddelbare opfattelse af sagen, at B var anbragt udenfor hjemmet med samtykke fra A, og at A tidligere havde søgt om hjemgivelse, men at A havde fået afslag herpå. [Den ledende medarbejder] oplyste også, at kommunen havde modtaget en anmodning om hjemgivelse fra A's omkring 14 dage tidligere.

Den 23. juni 2016 oversendte jeg klagen til Qaasuitsup Kommunia. Jeg bad i den forbindelse kommunen om at svare A.

Den 16. august 2016 modtog jeg en ny henvendelse (dateret 10. august 2016) fra A om hjemgivelsen af B. Ud fra de akter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia, fremgår det, at kommunen modtog den samme henvendelse den 15. august 2016.

Blandt de akter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia, fremgår det af et notat af 10. oktober 2016, at kommunen samme dag holdt et møde med A og B om sagen. Det fremgår af notatet, at B under mødet gav udtryk for, at B ønskede at bo hos A.

Den 1. marts 2017 ringede en af mine medarbejdere til Qaasuitsup Kommunia og spurgte til sagen. Kommunen oplyste bl.a., at der endnu ikke var truffet afgørelse, da kommunen afventede oplysninger fra sundhedsvæsenet vedrørende en undersøgelse af B på Dronning Ingrid's Hospital.

Ved brev af 20. april 2017 klagede A igen til mig over, at Qaasuitsup Kommunia endnu ikke havde truffet afgørelse i sagen.

Det fremgår af et notat blandt de akter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia, at A og B henvendte sig til kommunen den 21. april 2017, hvor A igen udtrykte ønske om at få B hjemgivet, og oplyste, at A ikke havde givet samtykke til anbringelsen. Det fremgår af notatet, at der var truffet beslutning om, hvad der skulle ske i sagen, men det fremgår ikke, om A blev orienteret om dette.

Ved brev af 11. maj 2017 skrev jeg til Qaasuitsup Kommunia og bad kommunen om at træffe afgørelse i sagen.

Den 24. juli 2017 skrev jeg igen til Qaasuitsup Kommunia. Jeg anmodede herved bl.a. kommunen om at sende mig sagens akter og en udtalelse om sagsbehandlingstiden. Ved brev af 6. oktober 2017 svarede Qaasuitsup Kommunias mig bl.a., at sagen afventede, at B blev tilset af en børnepsykolog.

I april 2018 ringede en af mine medarbejdere til Avannaata Kommunia og spurgte til, at en medarbejder ved kommunen i juni 2016 havde oplyst, at A på et tidligere tidspunkt havde fået afslag på sin anmodning om hjemgivelse, men at en sådan afgørelse ikke fremgik blandt sagens akter. En medarbejder ved kommunen oplyste, at der, så vidt det kunne ses, ikke havde været truffet afgørelse i sagen i 2013 eller 2014, og at kommunen havde sendt alle sagens akter til mit embede. Medarbejderen oplyste også, at der på det tidspunkt havde været en del udskiftning i personalet, hvorfor anmodningen desværre måtte være blevet glemt.

Den 11. juli 2018 ringede en af mine medarbejdere til A. A oplyste i den forbindelse, at A i sommeren 2013, efter at A havde fået tildelt forældremyndigheden, havde søgt Qaasuitsup Kommunia om at få hjemgivet B, at A ikke siden havde samtykket i en fortsat anbringelse, og at A hverken havde modtaget et skriftligt eller et mundtligt svar på sin anmodning om hjemgivelse.

Mine spørgsmål til sagen

Som sagen er oplyst for mig på nuværende tidspunkt er det min umiddelbare forståelse, at A ved brev af 29. juli 2013 anmodede Qaasuitsup Kommunia om at få hjemgivet B, og at sagen fortsat er verserende.

Det er således min forståelse, at A siden 29. juli 2013 har fastholdt, at A ønskede, at B skulle bo hos A, og at hverken Qaasuitsup eller Avannaata Kommunia har truffet afgørelse i sagen.

1. Jeg beder på denne baggrund Avannaata Kommunia om at oplyse mig om, hvorvidt kommunen deler min overordnede forståelse af sagens samlede sagsbehandlingstid.

2. Hvis Avannaata Kommunia er af den opfattelse, at A's anmodning om hjemgivelse *ikke* har været under behandling siden 29. juli 2013, beder jeg kommunen om at begrunde dette, samt om at fremsende kopier af eventuelle akter, der underbygger kommunens forståelse.

3. Blandt de sagsakter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia, ligger der hverken en skriftlig afgørelse eller et notat om en mundtlig afgørelse. Hvis Avannaata Kommunia under sagens behandling mener at have meddelt A en afgørelse

mundtligt, men ikke skriftligt, beder jeg kommunen om at redegøre nærmere for, hvorfor kommunen valgte at meddele A afgørelsen på denne måde.

Jeg bemærker, at det er almindeligt antaget i den juridiske litteratur, at det følger af god forvaltningsskik, at skriftlige ansøgninger eller anmodninger bør besvares skriftligt, ligesom også afgørelser af mere indgribende karakter skal meddeles skriftligt. Det er endvidere antaget, at det også følger af god forvaltningsskik, at såfremt en afgørelse er blevet meddelt mundtligt, skal dette noteres på sagen.

Jeg henviser bl.a. til Niels Fenger, Forvaltningsret (2018), s. 628 f.

4. Som det fremgår ovenfor, er det mit indtryk, at sagen har været under behandling i flere år. På denne baggrund beder jeg Avannaata Kommunia om at redegøre for årsagerne til den meget lange sagsbehandlingstid.

5. I forlængelse heraf beder jeg også Avannaata Kommunia om at redegøre for, om sagsbehandlingstiden efter kommunens opfattelse har været tilfredsstillende og i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

6. Hvis sagen fortsat er under behandling, beder jeg Avannaata Kommunia om at redegøre herfor.

7. Jeg beder ydermere Avannaata Kommunia om at sende mig de akter, der eventuelt måtte være tilgængelige for sagen, siden Qaasuitsup Kommunia sendte mig sagens akter ved brev af 6. oktober 2017

8. Som nævnt indledningsvist finder jeg det vanskeligt at danne mig et overblik over sagens forløb ud fra de akter, som jeg har modtaget fra Qaasuitsup Kommunia. Jeg beder derfor Avannaata Kommunia om at sende mig en datoliste over alle de ekspeditioner, der er foretaget i sagen i relation til hjemgivelsesspørgsmålet.

I denne forbindelse beder jeg også Avannaata Kommunia om at redegøre for, hvilke skridt Qaasuitsup Kommunia eller Avannaata Kommunia har taget for at fremskynde sagen.”

Det fremgår af et notat af 25. september 2018, at Avannaata Kommunia den 17. september 2018 afholdt et møde med A, hvor A bl.a. fortalte, at B var hos A det meste af tiden. Det fremgår endvidere af notat, at det anbefales, at sagen prioriteres, når sagsbehandlerne på børne- og ungeområdet ”kommer tilbage på arbejde”. (min oversættelse).

Ved e-mail af 25. september 2018 modtog jeg følgende udtalelse fra Avannaata Kommunia:

”Sagsbehandlingstid i sag om hjemgivelsesansøgning

Ombudsmanden har ved brev af 13. juli 2018 anmodet om ny tilbagemelding om ansøgning om hjemgivelse af B [...].

Vi medsender sidste behandlingsplan for B fra Institution I i K by, hvori der anbefales, at B stadig skal være anbragt i Institution I i K by. Institution I anbefaler ligeledes at B handicapregistreres. Dette medsendes som bilag.

Jeg har ved samtale med A den 17.09.2018 fået oplyst, at B har været hos A det meste af tiden i den forløbne år.

Børn og unge teamet vil blive anmodet om at prioritere sagen, også i lyset af den lange tid der er gået samtidig med at der er modsatrettede udmeldinger fra Institution I og A.”

Ved e-mail af 26. september 2018 og et telefonopkald dagen efter gjorde jeg Avannaata Kommunia opmærksom på, at kommunens udtalelse til mig af 25. september 2018, ikke indeholdt et svar på de spørgsmål, som jeg havde stillet i mit brev af 13. juli 2018. Kommunen oplyste, at den ville se på sagen.

Den 26. oktober 2018 ringede en af mine medarbejdere til Avannaata Kommunia for at spørge til status på kommunens besvarelse af mit brev af 13. juli 2018. Kommunen oplyste, at forvaltningen ville blive bedt om at udfærdige et mere fyldestgørende svar.

Den 7. november 2018 anmodede Avannaata Kommunia Institution I om en statusrapport til brug for udarbejdelse af en handleplan.

Det fremgår af et notat af 15. november 2018, at A den 10. august 2016 har rettet skriftlig henvendelse til Avannaata Kommunia vedrørende hjemgivelse af B, og at det i forbindelse med en gennemgang af sagen har vist

sig, "at sagen om hjemgivelse endnu ikke var behandlet" (min oversættelse), og at man derfor går i gang med at udfærdige et brev.

Den 21. november 2018 anmodede Avannaata Kommunia sundhedscentret i K by om en lægeudtalelse og kopi af en speciallægeudtalelse til brug for ansøgningen om hjælp til B efter reglerne om hjælp til personer med handicap. Samme dag underskrev A forskellige formularer til brug for denne sag.

I forbindelse med hjemgivelsessagen udarbejdede familiecentret i K by en indstilling til socialudvalget. Jeg bemærker at indstillingen – som ligger blandt de akter, som jeg har modtaget fra Avannaata Kommunia - ikke er dateret eller underskrevet. Følgende fremgår bl.a. af indstillingen:

"Fra Familiecentret i K by kan vi oplyse, at:
Skrivelsen dateret 10. august 2016, og brev til sagsbehandleren den 15. august 2016 synes beklageligvis ikke at være sagsbehandlet, hvilket er startet nu, ligesom vi har erfaret, at A, da A ikke hører noget, har skrevet til Ombudsmanden, og at man fra ombudsmanden har henstillet at færdigbehandle sagen, og har ønsket at få tilsendt kopi af skrivelsen til A." (min oversættelse)

Ved brev af 5. december 2018 blev A meddelt af Avannaata Kommunia, at formanden for socialudvalget havde besluttet at fastholde beslutningen om anbringelsen af B uden for hjemmet. Følgende fremgår bl.a. af brevet:

"Avannaata Kommunia, Familieafdelingen K by, skal meddele, at jf. den endelige psykologvurdering [...] og vurderes at have behov for døgnbehandling, også udover det 18. leveår, så har formanden for socialudvalget besluttet, at fastholde beslutningen om anbringelsen af B udenfor hjemmet." (min oversættelse)

Ved brev af 6. december 2018 blev A af Avannaata Kommunia bl.a. meddelt følgende:

"Hermed meddeles at Familie udvalget i Avannaata Kommunia har behandlet sagen om dit barn B, i den 05. December 2018. Udvalget afslå[r] din ansøgning om hjembringelse.

Sagen er behandlet iht Inatsisartutlov nr. 20 af 26. juni 2017 om støtte til børn § 27 og § 30 stk 2 nr. 2.”

Den [...] december 2018 fyldte B 18 år, og blev dermed myndig.

Ved e-mail af 4. januar 2019 modtog jeg en ny udtalelse fra Avannaata Kommunia, hvoraf følgende fremgår:

”Redegørelse for sagsbehandlingstid angående hjemgivelsesansøgning

Hermed Supplering af tidligere skrivelse om sagsbehandlingstiden for ønske om hjemgivelse af B [...], som A havde anmodet om til daværende socialforvaltning i K by.

Børn og unge teamet har afventet speciellægetilsynsrapporter på B før der kunne tages stilling til om B kunne hjemgives. Sidste rapport først modtaget via Institution I i november 2018 – altså over 1 år efter tilsyn på sundhedsvæsenet. Dette medsendes som bilag.

Børn og unge teamet har ikke kunnet tage stilling til A’s henvendelse før alle relevante sagsakter var modtaget, og dette har A været informeret om.

Sagen er nu således; der kører nu en handicapregistreringssag, derefter vil B blive indstillet til en anden egnet døgninstitution. Dette har A og B givet samtykke til ved samtale med handicapsagsbehandler den 21.11.2018.”

Sammen med udtalelsen havde Avannaata Kommunia bl.a. vedlagt kopi af et journalblad af 23. november 2017 fra Det Grønlandske Sundhedsvæsen.

Den 7. februar 2019 afholdt to af mine medarbejdere et møde med to medarbejdere fra Avannaata Kommunia vedrørende sagen. Kommunen oplyste bl.a., at kommunen anså sagsbehandlingstiden for at være utilfredsstillende. Kommunen oplyste også, at den flere gange havde måtte rykke sundhedsvæsenet for oplysninger om undersøgelser af B, der var gennemført i 2016 og 2017. Først i november 2018 modtog kommunen således en rapport fra en speciallæge, der tilså B i 2017. Kommunen havde fortsat ikke modtaget resultatet af undersøgelserne fra 2016. Kommunen oplyste endvidere, at den manglende stillingtagen til hjemgivelsesspørgsmålet både

skyldtes de manglende lægelige oplysninger, og at det havde været nødvendigt at foretage en vurdering af forholdene i hjemmet. Det blev endvidere oplyst, at kommunen i begyndelsen af december 2018, havde truffet afgørelse i sagen. Ydermere oplyste kommunen, at der herudover muligvis allerede var blevet truffet afgørelse i sagen på et tidligere tidspunkt. Kommunen lovede at følge op på dette, samt at sende en besvarelse af de resterende spørgsmål i mit brev af 13. juli 2018 og eventuelt yderligere akter, der måtte være tilgået sagen.

Den 8. februar 2019 modtog jeg fra Avannaata Kommunua en kopi af kommunens afgørelse til A af 6. december 2018 om afslag på hjemgivelse af B.

Ved brev af 1. marts 2019 orienterede jeg B om min behandling af sagen om B's anbringelse uden for hjemmet, idet B i december 2018 fyldte 18 år.

Ved brev af 13. marts 2019 sendte Avannaata Kommunua mig sagsakterne fra kommunens handicapsag vedrørende B og en ny udtalelse. Der står følgende i udtalelsen:

"Fortsat sagsakter i forbindelse med lang sagsbehandlingstid på hjemgivelsesansøgning.

Hermed som aftalt med møde i Nuuk den 07.02.2019 nye sagsakter på B [...] og A's ønske om hjemgivelse.

Jeg var fuldstændig sikker på at have set Socialudvalgsbeslutning om afslag på hjemgivelse af B på tidligere tidspunkt, men har efter hjemkomsten fundet ud af at jeg har blandet en anden sag ind i mine erindringer om sagen. Jeg har derfor ikke kunnet finde en tidligere beslutning om hjemgivelsesansøgning.

Jeg vedlægger ligeledes vores handicapsagsbehandlers sagsakter, der vedrører verserende handicapregistreringssag, hvor der stadig afventes lægeudtalelse for at kunne komme videre med sagen.

Undskylder den sene afsendelse af sagsakterne, dette skyldes generel travlhed men også personalemangel.

Hvis I har brug for yderligere er I velkomne til at kontakte os igen.”

En af mine medarbejdere kontaktede den 3. april 2019 Avannaata Kommunia telefonisk for at stille en række spørgsmål til sagen. Kommunen oplyste bl.a., at der ikke kunne redegøres nærmere for, hvilke sagsbehandlings-skridt der var foretaget i perioden 2013 til 2015-2016, idet der ikke findes ret mange notater på sagen fra den tid.

Ved brev af 16. maj 2019 sendte jeg Avannaata Kommunias udtalelser af 25. september 2018, 4. januar 2019 og 13. marts 2019 i partshøring hos A.

Jeg har ikke modtaget bemærkninger fra A.